

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 7)

(...)

Đúng bảy giờ kém hai mươi phút, Hưng đã đến chỗ hẹn. Không thấy cô gái. Sau thoáng đắn đo, anh cho xe chạy đến bên một gốc cây cách điểm hẹn khoảng hai chục mét. Từ vị trí này có thể đồng thời quan sát được cả những ngã đường xung quanh. Không biết cô gái sẽ đến hướng nào? Mà liệu rằng cô ta có đến không đã chứ? Cho đến tận giây phút này, Hưng vẫn chưa thấy có gì đảm bảo là cô gái có tên là Thuỳ Dương ấy sẽ giữ lời hứa của mình bởi vì họ đã biết gì về nhau đâu?

Xung quanh Hưng, không khí vẫn đang tấp nập với dòng người xe đông vui và bận rộn. Từ bên cổng chính của công viên Lenin, ánh đèn màu rực rỡ hắt sang bên này đường. Trong ánh đèn ấy, những cặp vợ chồng trẻ dắt theo con nhỏ và những đôi trai gái đang thong thả đi vào bên trong công viên.

Trong một thoáng, chàng trai cảm thấy chạnh lòng. Chỉ mới hôm qua thôi, khi đang trên đường tới Hà Nội, anh cũng đã tưởng tượng thấy cái cảnh như thế này. Anh và Dung nắm tay nhau đi vào trong công viên. Ở đó, trên một chiếc ghế đá dưới gốc cây hay bên bờ hồ loang ánh điện, họ sẽ có những giây phút ngọt ngào... Nhưng bây giờ điều đó đã trở nên xa vời. Sự thay đổi mới nhanh chóng và phũ phàng làm sao.

Hung nén một tiếng thở dài rồi nhìn xung quanh điếm hẹn. Vẫn không thấy bóng dáng của Thùy Dương. Một ông già đang đi tới trước cửa Câu lạc bộ thanh niên trên chiếc xe máy Paugeot 105. Ông dừng xe lại, không tắt máy và định đẩy xe lên vỉa hè. Đúng lúc đó, một gã mặc quần áo bò, khuôn mặt bặm trợn với cặp mắt ốc nhồi đang lững thững đi qua bỗng nhảy xổ tới. Rất nhanh, hắn đưa tay phải gạt mạnh vào cổ ông già, đồng thời dùng tay trái giành lấy tay lái của chiếc xe máy. Cú gạt mạnh khiến ông già ngã ngửa ra phía sau. Trong khi ông già nọ còn chưa đứng dậy được, tên cướp đã nhảy lên xe và rú ga. Chiếc xe lao đi, ngoặt vào một chỗ rẽ rồi mất dạng trên đường phố...

Sau phút sững sờ, tiếng hô hoán của những người xung quanh nổi lên. Một người mặc quần áo công an ở trước cổng công viên vội vã nhảy lên chiếc xe máy Minsk, nổ máy rồi lao theo hướng tên cướp đã bỏ chạy. Hung cũng nổ máy chiếc xe của mình, chạy đến chỗ nạn nhân. Ở đây, ông già đã được một vài người đỡ dậy. Khi Hung vừa dừng xe cạnh đám đông, bất chợt có một bàn tay vỗ mạnh lên vai anh từ phía sau. Hung quay lại. Một người mặc thường phục, tóc xoăn đang nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm khắc. Anh ta nói giọng dứt khoát!

-Yêu cầu anh giúp chúng tôi truy đuổi cướp.

Tình huống quá bất ngờ khiến Hung không kịp đắn đo. Trong khi đó, người tóc xoăn đã ngồi lên sau xe của anh. “Thôi, hãy quên cô gái có cái tên là Thùy Dương ấy cùng với lời hẹn vớ vẩn của cô ta đi!” Hung thầm nghĩ trong khi vào số rồi tăng ga cho xe lao đi – “Cô ta đã lỡ hẹn gần hai mươi phút. Chắc là cô ta không đến! Thật vớ vẩn!”...

Chiếc xe của Hung chở người lạ mặt ngồi sau lao đi trên đường phố. Từ phút đó, toàn bộ tâm trí của chàng trai đã dồn hết vào cuộc truy đuổi. Anh không biết rằng đó chính là sai lầm của mình và cũng

từ lúc đó, anh đã dần bước vào một cuộc thử thách khốc liệt, hay nói đúng hơn là một tai họa, cái tai họa nằm ngoài mọi dự tính của anh..

3.

Hung chưa biết rằng anh đã nghĩ không đúng về cô gái có tên Thuỳ Dương ấy. Cô ta không thể thực hiện được lời hẹn với anh bởi những lý do hoàn toàn khác.

Chiều hôm qua, sau khi chia tay với Hung để ngồi lên một chiếc xích lô để bám theo gã đàn ông có khuôn mặt lầm lì cùng đi trên chiếc xe khách ấy, Thuỳ Dương không ngờ rằng cô đã bị sa bẫy. Do nói chuyện với Hung, cô không biết rằng cái gã đạp xích lô tới chở cô trước đó đã nhận được một ám hiệu của kẻ có khuôn mặt lầm lì. Bởi vậy, cô đã ngồi lên xích lô của hắn mà không một chút nghi ngờ.

Hai chiếc xích lô bám theo nhau ở một khoảng cách vừa phải trên đường phố đông nghịt. Sau hơn nửa giờ vòng vèo qua các phố, cuối cùng chiếc xe đi trước rẽ vào một ngõ nhỏ ngoằn ngoèo. Thuỳ Dương yêu cầu người đạp xích lô chở mình tiếp tục bám theo. Khi đã vào trong ngõ, gã đạp xích lô ngồi sau cô bỗng nhếch mép cười không thành tiếng và hỏi.

-Theo dõi để đánh ghen hả?

Câu hỏi đó trở thành một sự gợi ý. Thuỳ Dương gật đầu và trả lời lấp lửng:

-Tôi cần biết thằng cha ấy đến chỗ nào?

-Khó gì - Gã đạp xích lô nhếch mép cười - Nhưng tôi không có dính dáng gì đến chuyện riêng của cô đâu nhé!

Nghĩ rằng hắn sợ dây dưa vào một vụ đánh lộn, Thuỳ Dương vội nói:

-Anh yên tâm. Tôi chỉ cần biết hắn đến chỗ nào thôi...

Đi sâu vào khoảng dăm chục mét, trong ngõ trở nên tối hơn vì thiếu ánh điện. Thuỳ Dương giục người đạp xích lô đi nhanh hơn. Một lúc sau, lúc sau cô nhận thấy chiếc xe đi trước rẽ ngang vào một

ngách bên tay phải. Chiếc xe của họ rẽ theo. Vào trong ngách được khoảng mười thước, cô nhìn thấy chiếc xích lô kia nằm chắn ngang giữa đường. Trong khi Thùy Dương nhổm hẳn lên trên xe để quan sát, bỗng một chiếc khăn ướt phía sau đã áp chặt vào miệng cô. Một lát giây giụa tuyệt vọng rồi Thùy Dương xỉu xuống trên xe.

Đến lúc đó, gã đập xích lô và kẻ ngồi trên chiếc xe đi trước mới thông thả bước tới. Chúng thì thầm với nhau vài câu. Gã đàn ông có khuôn mặt lầm lì móc túi lấy ra mấy tờ giấy bạc. Hắn giúi cho hai gã đập xích lô và dặn:

-Cứ thế nhé! Bảo với thằng Vượng "choác" tối mai tao lại.

Nói xong, hắn khoác túi lên vai rồi bước ra khỏi ngách rồi mất hút. Còn lại hai gã đập xích lô. Chúng lấy một tấm vải bạt bản thủ phủ lên trên người Thùy Dương vẫn đang nằm bất động trong xe rồi vội vã quay xe. Hai chiếc xích lô nối nhau đi trong ngõ, hướng ra ngoài phố.

(...)

Sáng hôm sau, vào thời điểm khi Hưng đang ngồi một mình trong công viên với những cay đắng và chua chát do cú sốc bởi sự phản bội của Dung thì Thùy Dương mới bắt đầu hồi tỉnh. Cô cảm thấy đầu óc nặng trĩu và toàn thân đau ê ẩm như bị đánh.

Thoạt tiên cô không hiểu gì. Xung quanh tối om và hình như có tiếng sóng nước vỗ róc rách đâu đây. Nơi cô đang nằm là một cái sàn gỗ lỏm chỏm toát ra cái mùi tanh lờm lợm. Hình như cô đang ở trong một con thuyền. Cái sàn gỗ dưới lưng cô vẫn đang trông tránh chao đảo và những làn gió thổi qua mang theo mùi tanh nồng của sông nước. Mãi một lúc lâu, cô mới ngóc đầu lên được và khi ánh mắt đã quen với thứ ánh sáng nhợt nhạt xung quanh, cô nhận thấy mình đang nằm dưới một mái thuyền lợp lá cọ. Một đầu của mái bị bịt kín. Đầu kia chắn bằng một tấm chắn đã cũ thay cho cửa ra vào.

Có tiếng động và tiếng người găt gỏng ngay bên ngoài mái thuyền nhưng những tiếng ù trong tai làm cô không nghe rõ được.

Phải thêm một lúc nữa, cô mới bắt đầu nghe được những âm thanh ấy. Đó là tiếng một người đàn bà khàn khàn đang mắng một kẻ nào đó:

-Mày là người hay chó? Đổ hết chai nước mắt của bà rồi! Để bà bóp mũi cho mày trôi sông. Cái giống chó nhà mày ngu lâu! Này, thì ngu này!...

Tiếp theo đó là một tiếng tát kêu “bốp” và giọng nói lạnh lạnh của một thằng bé cãi cự lại:

-Ngày nào cũng chửi! Một chai nước mắt mà cũng gào mãi lên!

-A, mày dám cãi bà? Thằng bố mày dạy thế hả? Đồ chết trôi! Để bà cho mày biết!...

Một tiếng “ùm” bỗng vang lên ngay cạnh thuyền. Chắc là thằng bé đã nhảy xuống nước để tránh đòn. Cái giọng khàn khàn của mẹ kia kia xối xả vang lên:

-Mày có lên ngay không, hử thằng con hoang kia! Đồ khôn nạn? Đồ mát giống! Điều tha quạ mỏ mày! Cầu cho chuột rút để mày trôi sông cho khuất mắt bà! Có giỏi, mày cứ bơi đi. Cho cá nó ăn thịt mày! Chui đầu lên đây, bà đập nát óc mày ra!...

“Trời ơi! mình đã rơi vào cái tổ quỷ nào thế này?” - Thuý Dương rên lên. Cố gắng sức ngồi dậy nhưng không nổi. Liều thuốc mê từ chiếc khăn tối qua đã khiến cô hoàn toàn kiệt sức. Ở bên ngoài, những lời nguyên rửa độc địa vẫn tiếp tục vang lên:

-Tiên sư cha mày! Cầu cho tàu hoả ô tô nó kẹp chết bố mày đi Cho điều quạ nó ăn sống nuốt tươi mày! Mày đi đằng Đông chết đằng Đông, đi đằng Tây mất xác đằng Tây! Đồ mặt dày! Đồ ăn cướp! Đồ con hoang!...

Một lúc sau, cơn chửi mới tạm dừng. Mẹ đàn bà vén mảnh chăn che bên ngoài, lộ đầu nhìn vào Thuý Dương. Bắt gặp ánh mắt của cô, mẹ nhếch mép rồi quay ra. Một lúc sau mẹ lại chui vào cùng với một cái bát lớn đựng cơm canh lẫn lộn. Mẹ lẳng lẳng đặt bát xuống trước mặt Thuý Dương rồi nhìn cô chằm chằm. Ánh sáng quá yếu không đủ

cho cô nhìn rõ khuôn mặt của mẹ, nhưng qua cái hình dáng to béo đầy đà ầy, cô có thể hình dung ra một khuôn mặt nanh ác. Mùi cơm canh bốc lên ngay trước mũi khiến cô buồn nôn. Cô gắng sức quay mặt đi. Mẹ đàn bà nhếch mép rồi bê cái bát quay ra.

Thùy Dương cố nhớ lại những điều đã xảy ra. Cô thầm trách mình quá dại dột để rơi vào bẫy. Bọn chúng đã lừa cô một cách thật dễ dàng. Con sông này ở đâu, cô chưa biết. Nhưng tiếng máy nổ của những chiếc xe ô tô và tiếng người lao xao thỉnh thoảng theo gió văng lại giúp cô đoán chắc rằng nơi đây chưa xa thành phố. Có nhiều khả năng đây là sông Hồng và cô đang ở bên một chiếc thuyền không cách xa cầu Long Biên bao nhiêu.

Điều đáng lo ngại nhất đối với Thùy Dương là cô chưa biết những kẻ bắt cóc định làm gì đối với cô? Tuy nhiên chỉ với vài biểu hiện như vừa rồi, có thể đoán chắc đây là một ổ lưu manh và những thử thách sắp tới đối với cô sẽ không dễ chịu chút nào.

Cần phải thoát ra khỏi cảnh này. Thời gian qua, cô đã bám theo mục tiêu của mình, đã làm được những việc mà chắc chắn là ít có người nào có thể làm được. Cô đã vượt qua được bao nhiêu thử thách, trong đó có cả những thử thách khốc liệt nhất, để rồi bị sa bẫy một cách dễ dàng như thế này sao?

Cần phải thoát ra khỏi nơi đây. Điều đó chắc không phải dễ dàng nhưng cô sẽ không lùi bước. Tốt nhất hãy chờ đêm đến. Còn bây giờ phải tranh thủ nghỉ lấy sức đã...

Thùy Dương thiếp đi trong những suy tính như vậy.

4.

Trở lại câu chuyện của Hưng khi anh buộc phải tham gia cuộc truy đuổi tên cướp xe máy. Ở toàn soạn báo tỉnh của anh cũng có một chiếc xe máy Minsk và một chiếc Simson S50 dùng cho phóng viên đi công tác nên anh đã quen với tốc độ lớn. Nhưng đường phố Hà Nội những ngày này rất đông nên anh chỉ dám chạy một cách thận trọng. Tất nhiên là hai chiếc xe phía trước anh cũng gặp những khó khăn

tương tự. Tuy nhiên, nếu không có sự hướng dẫn của người đang ngồi phía sau, chắc chắn anh đã để lạc mất đối tượng sau ít phút đuổi bắt.

Từ trong thành phố, cuộc truy đuổi hướng ra ngoại thành. Một lát sau những căn nhà, cửa hiệu hai bên đường thưa dần, thay bằng những ruộng rau màu. Sau khi vượt qua một thị trấn ngoại thành, Hưng đã có thể phóng đi với tốc độ lớn hơn nhưng anh vẫn bị những chiếc xe đi trước bỏ lại một khoảng cách khá xa. Tiếp đó, vẫn theo sự hướng dẫn của người ngồi phía sau, anh rẽ xuống một con đường nhỏ hơn phía tay trái. Đi được độ dăm trăm mét, họ đã đến trước một ngã ba. Từ đây, lối rẽ bên phải đi thẳng vào làng, còn lối bên trái dẫn ra cánh đồng. Không nhìn thấy ánh đèn của hai chiếc xe đi trước nữa.

Hưng dừng xe lại. Sau một lát quan sát, người ngồi sau anh chỉ tay sang trái:

-Kia rồi!

Theo cánh tay chỉ của anh ta, quả nhiên Hưng nhìn thấy có ánh đèn xe máy phía xa. Hình như chiếc xe ấy đang đứng yên. Hưng tiếp tục cho xe lao thẳng về hướng đó. Con đường chưa rải đá với những vết lõm hằn sâu khiến cho xe nhảy chồm chồm như một con ngựa chiến đang phi nước đại.

Chỉ vài phút sau, họ đã tới nơi có ánh đèn. Hưng dừng lại cách chiếc xe kia khoảng hai chục mét và sững sờ vì những điều anh đã nhìn thấy:

Chiếc xe Minsk dựng giữa đường vẫn đang nổ máy và ánh đèn pha hướng về phía trước. Trong ánh đèn ấy hiện lên chiếc Peugeot nằm giữa đường và ngay cạnh đó là người công an đang vật lộn với tên mặc quần áo bò. Cũng chính giữa lúc đó, khi mà Hưng chưa kịp định thần thì một cú đánh bằng một vật cứng từ phía sau đã giáng thẳng vào gáy khiến anh ngã nhào qua đầu xe máy.

5

(...)

Hung bưng tỉnh. Gáy anh vẫn đang đau nhói và toàn thân ê ẩm. Anh gắng gượng chống tay nhôm dậy. Đồng hồ trên tay anh chỉ tám giờ rưỡi tối. Cuộc đuổi bắt tên cướp xe máy bắt đầu từ khoảng bảy giờ ba mươi phút và chỉ kéo dài khoảng một giờ đồng hồ. Như vậy anh đã nằm ở đây khoảng hai mươi phút và trong khoảng thời gian đó không có ai đi qua trên con đường này.

Trong bóng tối mờ mờ, Hung nhìn thấy chiếc xe Minsk vẫn đang dựng gần đây. Hung gắng gượng đứng lên, đi lại bên chiếc xe máy và chột rùng mình. Ngay cạnh chiếc xe là thân hình bất động của người mặc quần áo công an. Anh rón rén bước lại định đỡ anh ta lên. Bàn tay của Hung luồn dưới bả vai người công an. Lưng áo của anh ấy ướt đầm máu! Thốt nhiên, chàng trai cảm thấy rã rời. Mùi tanh của máu cộng với cái giá lạnh hoang vắng cùng với hậu quả cú đánh của tên cướp vào gáy anh như cùng một lúc ập tới khiến Hung muốn quy xuống. Như vậy là sau khi đã đánh gục Hung, chắc chắn là tên ngồi sau anh đã phối hợp với tên kia để hạ gục người công an này. Sau đó, bọn chúng đã tẩu thoát trên chiếc xe máy Peugeot 105 và chiếc xe Cub 70.

Hung ngồi phịch xuống đất. Những suy nghĩ rối bời trong anh. Việc mất chiếc xe Cub chắc chắn sẽ trở thành một thảm kịch trong gia đình người chị họ. Rồi sẽ phải ăn nói ra sao đây? Thảm kịch này không chỉ dành riêng cho anh. Nó sẽ trở thành một phản ứng dây chuyền mà những người sẽ gánh chịu nhiều nhất là bà chị anh và hai đứa cháu. Chao ôi, giá như anh đừng có đại dột dần thân vào câu chuyện này mới phải. Anh đã rơi vào bẫy của bọn cướp bằng sự ngây thơ của chính mình.

Những suy nghĩ ấy lại bị thay bằng những lo lắng thực tế hơn. Hung nhận thấy tình thế nguy hiểm của mình. Nếu bỗng dưng có ai đó đi qua đây, anh sẽ phải lý giải ra sao? Tất nhiên là anh sẽ phải trình bày trung thực những điều gì đã xảy ra. Nhưng liệu người ta có tin anh hay không? Chắc chắn là không rồi. Công an xã sẽ đưa anh về công an huyện. Công an huyện lại lập hồ sơ để đưa anh về công an

thành phố. Sẽ mất nhiều thời gian cho những thủ tục đó, trong khi bọn cướp đã có đủ thời gian để tẩu tán những chiếc xe ăn cướp. Không, không thể chờ đợi được. Anh không có nhiều thời gian. Trong khi còn chưa muộn, phải tự mình cứu mình. Anh còn nhớ rất rõ khuôn mặt đều đặn với mái tóc xoăn của gã ngồi lên sau xe anh. Bằng mọi giá phải tìm ra được tên đốn mạt ấy, dù anh có phải trả giá đắt!

Hung bỗng thấy giận sôi lên. Bằng một động tác mà chính anh cũng không ngờ, anh bước tới bên chiếc xe Minsk, dựng lên và khởi động máy. Máy nổ tốt. Hung cho xe quay lại và bắt đầu lao về thành phố. Vậy là lời dự báo của Thùy Dương đã trở thành sự thật khủng khiếp. Sự phản bội của Dung có lẽ chỉ mới là tai họa đầu tiên mà số phận đã dành cho anh trong chuyến đi định mệnh này.

(Còn tiếp)

Đức Dũng